

DESAŤ MALOMOCNÝCH

Na ceste do Jeruzalema prechádzal Ježiš pomedzi Samáriu a Galileu. Ako vchádzal do ktorejosi dediny, išlo oproti nemu desať malomocných mužov. Zďaleka zastali a hlasne kričali: „Ježišu, učiteľ, zmiluj sa nad nami!“ Keď ich uvidel, povedal: „Chod'te, ukážte sa kňazom!“ A ako šli, boli očistení. Len čo jeden z nich spozoroval, že je uzdravený, vrátil sa a veľkým hlasom velebil Boha. Padol na tvár Ježišovi k nohám a ďakoval mu; a bol to Samaritán. Ježiš na to povedal: „Neočistilo sa ich desať? A tí deviaty sú kde? Nenašiel sa nik okrem tohto cudzinca, čo by sa bol vrátil a vzdal Bohu slávu?“ A jemu povedal: „Vstaň a chod', tvoja viera ťa uzdravila.“ (Lk 17, 11-19)

V nemocnici medzi množstvom pacientov sedí aj mladá žena. Je roztrpčená a s hnevom hovorí: „Už som tu tretí raz. Čo som komu urobila, že ma Pán Boh takto trestá!“ a náročky nasmeruje svoj pohľad ku kňazovi, ktorý tiež čaká na ošetrenie. „Máte pravdu,“ pridá sa k nej zdatný päťdesiatnik.

Kňaz sa tej ženy opýta: „Ako dlho ste tu ležali?“ Ona odpovie: „Najskôr týždeň a následne potom tri týždne.“ „A koľko máte rokov?“ pýta sa ďalej kňaz. „Dvadsaťšesť.“ Kňaz vytiahne mobil a niečo počíta. „Pozrite – dvadsaťšesť rokov života – to je 9490 dní. A z tých 9490 dní ste boli v nemocnici 28 dní. Nie je to skôr dôvod ku vďačnosti – poďakovať za tie tisíce dní prežitých v zdraví? A vy, pane?“ otočí sa k päťdesiatnikovi. „Koľko tisíc dní ste vy už dostali ako dar? A ja, sedemdesiatnik, koľko som ich dostal ja? Myslím, že všetci máme viac dôvodov ďakovať ako sa sťažovať. Náš život tak bude pokojnejší a aj stonanie takto ľahšie unesieme.“

Aj deviaty z desiatich malomocných zrejme brali svoje uzdravenie ako niečo, na čo majú nárok. Patria k vyvolenému národu, prináleží im dedičstvo ich otcov. Ak sú uzdravení, je to prejav Božieho požehnania – a to je v poriadku, lebo tak to má byť. Majú to ale pomýlené. Berú Boha ako svojho služobníka. Iba jeden z nich – Samaritán – vo vnímaní Židov opovrhovaný cudzinec, vidí veci správne. Odchádza obohatený, pretože nečakal od Boha iba „obslúženie“.

Malomocných v podobenstve je desať. Číslo desať je symbolom celku. Príbeh sa naozaj týka každého z nás. Aj my si robíme nároky na zdravie, život, požehnanie, úspech. Označujeme ich za naše právo. Pritom každý sme malomocný hriechom a nechotou robiť kroky viery.

Kňaz v Ježišovej dobe mal právomoc vyhlásiť malomocného za zdravého, čím mu umožnil opäť sa vrátiť do života. Ježiš však malomocných cez skutok uzdravenia pozýva k hlbšiemu vzťahu s ním. No deviaty z nich – boli to Židia – sa vracajú k svojim istotám, do sveta starozákonného zmýšľania. Zažili síce silný Boží dotyk, ale ten ich neposunul ďalej. Sú obrazom židovského národa, ktorý *videl a počul, čo mnohí pred nimi túžili vidieť a počuť* (Mt 13, 17), a predsa ho neuznal za Mesiáša.

Inak sa zachová Samaritán. On vlastne ani nemal za akým kňazom ísť. Samaritáni v tej dobe nemali chrám, Židia im ho zrúcali. Tento Samaritán, v čase písania evanjelia zástupca rodiacej sa cirkvi, s vďačnosťou padá pred Ježišom na tvár. Pre neho je Ježiš pravým chrámom – miestom, kde prebýva Boh i skutočným kňazom – prostredníkom medzi Bohom a ľuďmi.